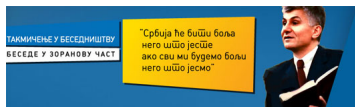

Дванаестог марта 2008. године победио сам на националном такмичењу у беседништву „Беседе у Зоранову част“. Са непуних 18 година стао сам на сцену Југословенског драмског позоришта и искрено, надахнуто, младалачки наивно и у суперлативима говорио о Зорану Ћинђићу. О томе шта ми је његова појава значила када сам имао 14 година, како сам доживео његов атентат, како сам у њему видео Прометеја.

Након што ми је уручена награда од стране Бориса Тадића, сва врата ДС-а била су широм отворена. Завирио сам у свет о коме нисам до тада ништа знао, стао сам у предворје жутог храма на корак до иницијације и осетио, језу.

Као дете полицајца, који је, веровали или не, био убеђено против Милошевића и који се надао „васкрсу снаге и славе Србије“ у режији СПО-а 90-их година, био сам младић задојен антикомунизмом. Код Зорана Ћинђића ме није фасцинирала идеологија, већ енергија, која је била покретачка, усмерена, јасно артикулисана и као таква је оставила снажан утисак на дечака кога је од лопте више занимала вербална арена политике и неисцрпна ризница историје. У складу са својим идеолошким усмерењима ја сам код Зорана Ћинђића регистровао, вредновао и памтио потезе попут враћања веронауке у школе, завршетак спољашњости Храма Светог Саве, последњи интервју о Косову, ставове о Сједињеним српским државама које је једном приликом износио 90-их. Као такав, стао сам пред овације публике и свој, протоколом непредвиђен говор захвалности почео речима Карађорђевића „prima spes mihi Deus“. Да ми је Бог прва нада сведочио сам пред Соњом Лихт, Драгољубом Мићуновићем, Шутановцем, Петровићем и другима, за које сам, не знајући много о њима, мислио да су сви код покојног Ћинђића ценили исте одлике као и ја сам. Блажено незнање добронамерне и наивне младости.

Награда је уручена, тапшања по рамену, аплаузи и осмеси су се смењивали, вратио сам се у Суботицу као „Сава беседник“ и то ми је пријало. Потискивао сам раније поменуто језу. Након једног дружења које је уприличио млад и харизматичан локални организатор и мотиватор демократске омладине који је осталим присутнима након разговора са мном поручио „овог малог не пуштајте“ почео сам да се осећам све нелагодније. Осећај је

кулминирао када сам требао, као део награде, да одем у Хрватску на камп за некакве „младе лидере Европе“. Осећао сам да ћу, ако одем тамо, бити увучен у машину за производњу извршилаца европских задатака, да ћу бити изложен, за мене неподношљивом инжињерингу духа, ставова и вредности. Одбио сам, посветио се припремама за пријемни испит и уписао Правни факултет у Новом Саду.

Многи су ми тада говорили да сам „на коњу“, да треба да пригрлим ту шансу да финансијски обезбедим своје школовање, да се припремим да будем припадник „елите“, да у свему што ми се нуди нема ничег спорног. Спорно је било све!

Они који су обоготворили Зорана Ћинђића, нису имали никакве везе са оном енергијом која је фасцинирала национално свесног дечака 2003. године. Осетио сам да је тако и да ако не будем видео даље од мајица са Ћинђићевим ликом, флајера, филмова и цитата, бићу увучен у нешто што ће ме, као многе младе људе осакатити као личност. Колико сам био у праву показали су месеци и године које су уследиле после моје победе. Режим Бориса Тадића, човека из чије руке сам примио награду, вукао је потезе дубоко супротне сваком мом идеалу, осећају и убеђењу. Једино чему сам се тих година радовао је што никад нисам постао члан Демократске странке. Права њена слика могла се видети 2011. године, када су омладинци ДС-а са Палилуле, на изложби фотографија Зорана Ћинђића, прво неуспешно покушавали да изговоре један његов кратак цитат, а затим је сада већ чувена (или озлоглашена) Слађа полетела на под са својих високих штикли. Не знам да ли је једна личност у историји доживела такво постхумно понижавање и то од својих наводних следбеника. У својој беседи, између осталог сам рекао „Дакле, шта је моја визија Србије?... То је Србија у којој су на најодговорнијим местима ОДГОВОРНИ људи, у којој се политиком баве НАЈБОЉИ а не полтрони и каријеристи“. Било је болно очигледно за свакога да од одговорних и најбољих у Демократској странци нема ништа.

Полтрони и каријеристи, ниткови и лопови у оделима, водили су „danse macabre“ на мојој визији, кријући се иза златног кипа Зорана Ћинђића. Данас видимо колике су биле

Пише: Сава Стамболић
понедељак, 11 март 2013 22:59

размере пљачке, нерада, јавашлука, бахатости и сваког порока и безобразлука којим су „следбеници визије“ затрпали Србију и скоро је угушили.

На време сам схватио да нам међу њима нема Прометеја, нема Лазара и да су у заблуди сви они који данас мисле да следе визију Зорана Ћинђића јер су стали уз оне који су га лично познавали и тврде да „правоверно“ тумаче његову заоставштину.

А заправо нико ништа не баштини, нити следи, већ искривљује, користи и заводи, а њега нема да се брани.

Време је дошло за нове људе и нове визије. Доста је било тумача, опсенара и волшебника. Буди се и освешћује разумна Србија, која тражи трећи пут, која се удружује, која одбацује старе форме и истрошене, безброј пута рециклиране политичаре. Ово сам написао за све њих, да их упозорим, да им пренесем и да их охрабрим. Нека знају да се могу бавити политиком ван култова личности, имају право да артикулишу глас своје генерације и бране своје визије!

Ових дана бићемо засути очајничким покушајима ДС-а, ЛДП-а и других познаника и сарадника Зорана Ћинђића да се окористе о деценију његове трагедије. Своју беседу 2008. Завршио сам речима: „Прометеј је дошао, донео је ватру... Њега нажалост нисмо успели да сачувамо, дајте људи бар да сачувамо ВАТРУ! То дугујемо њему и то дугујемо себи!!!“

Данас кажем: Удружимо све ватре у једно огњиште које се зове Србија, то дугујемо њој!

Аутор је један од оснивача [Треће Србије](#)